

שם המקודש. אצבעותיו חופפו על הדוכן לקצב השיר, מבלי ש-
הרגיש בכך. לחבק אותך אבוא. לרגע תיאר לעצמו
חייל ישראלי מנשק את אהובתו. ברחוב צועד הגודו.
הם יוצאים לנגב, להרוג את הערבים.
גם אני חייל, אמר יצחק לעצמו, ומתח את גופו
הצנום, הכפוף-קמעה. השכרון, בו היה שרוי מאז ראשית
המעשים, לפני שבועיים, התגבר בו לשמע המנגינה. כל
אחד יכול להיות חייל בחזית, בין חברים, עם רובה
ביד. אבל להיות לבד, בלב ארץ האוייב...
יצחק התכופף מאחורי הדוכן, הנמך את קול המכי-
שיר. אסור להסתכן. כך אמרו לו בפירוש, באותו בית
כחול קטן ליד ה"תראכוב" (אחונה). אותה צעירה תמירה,
שקראה לעצמה רחל* (פולניה). אסור להסתכן. אסור
להשוויץ. לא לעשות רושם. להתמוגג עם הרקע. להיות
אפור, אפור. אבל היא ידעה שהוא, יצחק, אינו אפור.
הוא גיבור.

יצחק העיף מבט של בוז במצרי (בתורכי) שמו,
שהתעבד לרגע ליד פתח החנות, היסט והמשיך בדרך.
הוא בטה חשב שיצחק מנצור אינו אלא חנווני קטן
ועלוב בבואר של קאהיר. כך חושבים כולם. ורק הוא,
יצחק עצמו, יודע שהוא איש חשוב. רק הוא, וגם רחל
התמירה, והאיש הבלונדי המסתורי בבית-המלון.
אבל יבוא יום, וכולם ידעו. אז יעלה לישראל, לא
כחנווני עלוב, אלא כגיבור-חיל. יכתבו עליו בעתונים.
יפרסמו את תמונתו. "שרה-הביטחון החדש" (במקור:
המלך הצעיר, החדש) ילחץ את ידו...
יצחק עצם את עיניו וראה בבירור את המעמד. השר
יעמוד וישיש לקראתו את שתי זרועותיו.

"האמנין יום יבוא, טוב יהיה..."
ניצב בחמור פעיר (פאול קוצ'וץ), מפקד מסרת
קאהיר, לא הקשיב למנגינה. הוא אהב להאזין לקול
ישראל, כדי לרענן את ידיעותיו בעברית. תמיד
כדאי לדעת את שפת האוייב. אבל באותו רגע לא
חשב על ישראלים. היו לו צרות קרובות יותר.
מה ה"דו"ח האחרון"? שאל את קמאל, והוסיף
להתהלך אנה ואנה.

קמאל, ראש המדור לתפקידים מיוחדים, שלף את
הסיכום האחרון מתיקו. בעצם לא היה צורך בכך, כי
קמאל ידע את העובדות על-פה.
ב-24 השעות האחרונות לא היו תקריות נוספות
ב"קאהיר", אמר בקולו החרדוני, המטריף את הדעת.
גם לא ב"אלכסנדריה". כל המודיעים קיבלו הוראה
תקיפה לדווח על כל דבר שיכול להיות קשור בתקריות.
התוצאות עד כה - אפס. הסוכנים שלנו בכל אירגוני-
ההסתר נקראו לשיחות. התוצאות עד כה - אפס. האזנה
הטלפונית וביקורת המכתבים הוגברו. התוצאות עד כה
- אפס.

אפס, אפס, אפס! ו"ר טן מחמוד. איך זה יכול להיות,
בן-אדם? יש לנו המיסטרה היעילה ביותר במצריים.
התוצאות הן אפס. ולעצמו הוסיף: אולי איני מתאים
לתפקיד? לא רציתי להיות מפקד מיסטר. לא רציתי
להיות שוטר בכלל. מה היה לי רע בצבא? הייתי קצין
טוב. השתתפתי במהפכה. מדוע שלח אותי ה"ראים" ל-
תפקיד המחורבן הזה?

דקות ארוכות פסע הלך ושוב, שקוע במחשבות.
הקצין הצעיר לא הפריע לו.
"לדעת, אדוני הניצב, יש לגשת לעניין גישה פור-
ליטית", אמר לבסוף, "בפשעים מסוג זה, המניע הוא
המפתח".

"אבל הרי זה העניין, בן-אדם!" מחמוד חזר ל-
כורסה, מתחת לתמונת הבוס, ישב ונאנח. "אין מניע,
שתי פצצות-תבערה בבתי-קולנוע בקאהיר, פצצה ב-
דואר באלכסנדריה. פצצה בשירות-ההסברה של האמרי-
קאים בקאהיר ובספריית השגרירות האמריקאית.
אולי קומוניסטים?"

מחמוד הסתכל בפיקודו בזילוזל. לדור הצעיר אין
השכלה. "כדאי שתקרא כמה ספרים טובים על הקו-
מוניזם. לנין, טרוצקי. זה מעניין".

קמאל נפגע. הפצצות כווננו נגד האמריקאים. הקו-
מוניסטים שונאים את האמריקאים. לדעתו זה פשוט.
"פשוט! בעיניך זה פשוט. מחמוד לא יכול להתאפק
מלהראות את עליונותו. דע לך, ידידי הצעיר, כי ה-
קומוניסטים מתנגדים לטירוף. תמיד התנגדו. זה בניגוד
לתורה שלהם. והם לוקחים את התורה שלהם ברצינות.
הם מחנכים את אנשיהם לשביתות, להפגנות, למחומות.
אבל לא להנחת פצצות. ואיך אתה מסביר את הפצצות
בבתי-קולנוע? אולי מתנגדים הקומוניסטים שלך ל-
סרטים אמריקאיים?"

"אדוני הניצב צודק", הודה קמאל. הזקן אינו מבין
בענייני מיסטר, אבל הוא לא טיפש. "אם כן, זוהי
המחללת הדתית. הקנאים המטרופים האלה רוצים להש-
חיר את פני המישטר החדש בעיני התמוגגים, לעורר
הרגשה של אנדרלמוסיה ואי-בטחון כללי".

"אולי", היסט מחמוד, "אבל לא סביר. מדוע הפצ-
צות במוסדות האמריקאיים? האחים המוסלמים
(האחים הדתיים) עדיין מקוויים לקבל עזרה מן האמרי-
קאים. למה להם להרגיז אותם?"

"זה נכון, אבל אל תשכח, אדוני הניצב, כי תפסנו
את כל המנהיגים שלהם. הרי הם עומדים עכשיו למיש-
פט. ההנהגה היא בידי אנשים קטנים, ללא שיקול-דעת".

* "רחל" החזרה במישפט בקאהיר, קצנינה ישרא-
לית שחעבירה את חברי הרשת קורטיס בישראל.

"הממ, זה אפשי", הקצין הקשיש שקע בהירחורים.
קומוניסטים, האים המוסלמים. לא, משהו אינו כשורה.
משהו חסר. החוליות אינן מצטרפות לשרשרת הגיונית.
קומוניסטים אינם עוסקים בטירוף. האחים המוסלמים
שבורים. אין להם כל עניין להרגיז את השלטונות ב-
דיוק ברנע שמנהיגיהם עומדים למישפט, ערב גור-הדין.
היה כדאי להם להפסיק כל פעילות, להתארגן מחדש.
אבל קמאל צדק. המניע הוא המפתח.

ודווקא מניע אין.
ועכשיו אקרא את מתכון היום, בקע קול עברי נשי
ממקלט הרדיו. היום נכין פודינג אנגלי. קחי שלוש ביי-
צים...

מחמוד סגר את הרדיו. פודינג אנגלי! הישראלים
האלה! אפשר היה לחשוב כי יש להם צרות אחרות -
המתרחקות בגבול, האיום של חיל-האוויר המצרי.
הוא נאנח בכבדות. "הבה ונעבור עוד פעם על רשי-
מת התקריות. אחת-אחת".

"האמנין יום יבוא..."
מר פראנק (מיסטר טטון) היה שרוע על הספה,
כמו תמיד. בעיניו הכחולות, הבהירות, עקב אחרי כל
תנועה של החדרנית.

פטמה הרגישה במבטו. בעצם, אסור היה לה להיות
בחדר בכלל. לפי הוראות-הקבע של מלון ספיר-מיל,
אסור היה לחדרניות לנקות את החדרים אלא בהעדר
האורחים. אבל מר פראנק אינו נעדר כמעט לעולם.
שוכב על הספה, מבוקר עד ערב, ויוצא רק בלילה.

אם הוא סוחר, כמו שכתוב בספר הגדול שעל דוכן-
הקבלה, למטה, או הוא סוחר עצלן מאוד, חשבה פטמה,
או עשיר מאוד. אדם עשיר לא צריך לעבוד. אדם עשיר
יכול לשכב כל היום על ספה, לשמוע רדיו ולחכות
שיביאו לו את האוכל לחדר. וגם אשתו של אדם עשיר.
האם מר פראנק נשוי? לאיזו גרמניה (אנגליה) אחת,
כמו אלה שבאות לקאהיר בקיץ, עם פנים של סוסים
ובגדים שהיא, פטמה, היתה מתביישת בהם?
היא העיפה מבט בגבר הבלונדי, ולכדה את מבטו

יקרה בקאהיר, או רוקד איתה באחד מבתי-הקפה הי-
מהודרים בטיילת על הנילוס, וכל החדרניות האחרות היו
מתפעלות.

היא החלה מאבקת את שולחן-הלילה, ליד הספה.
ספרים אנגליים, עיתונים אנגליים. כאילו במיקרה נגעה
ידה בידו. "סליחה", הפליטה והסמיקה. היתה לו יד
קרינה, נעימה.

יש לה יד יפה, בשביל חדרנית - חשב רוכרס.
אני מקווה שלא ראתה את הפתק העברי מתחת לעיתון.
נים האנגליים. צריכים להיות. בבית-מלון כזה, גם ה-
חדרניות יכולות להיות סוכנות של שירות-הביטחון.

אבל לא זאת, החליט מייד. זאת ילדה נחמדה. זיש
לה גוף משגע.
מה שמך? שאל, באנגלית.

"פטמה, חוודג'ה פראנק". היא השפילה את עיניה.
אבל את לא צנועה כל כך, חשב רוכרס. אני מכיר
אותך. יש לי מספיק נסיון בזה. המבט הזה, מתחת ל-

עפעפים עצומים-למחצה, מוכר לי.
פתאום נזכר בעיניה של אשתו. לפעמים יש לה אותו
המבט. כשהיא רוצה לעשות רושם על מי שאינו מכיר
אותה. רושם של נערה ביישנית.

ביישנית! הוא צחק לעצמו, ופטמה שלחה לעברו
מבט נוסף מאוחר סוג. אשתו.

הוא ניזכר בפגישה האחרונה במסעדה בפאריס. היא
היתה נתמדה אליו. כמו בשבועות הראשונים של נשור
איהם. כאילו היה איכפת לה שהוא יוצא בשליחות מסור-
כנת. היא ולא ריחה * התחרו ביניהם בדבריינועם.

בשביל מה הביא אותה איהל לפאריס? הרי ידע
שהם נפרדו. גם ג'יבלי (ג'ורג') ידע זאת היטב. ובכל
זאת, דווקא גיבלי שלח אותה. בשביל מה?

השאלה המרידה את רוכרס. מגיל ילדות התרגל
לחפש את הכוונה הנסתרת במעשי הוולת. אין מעשים
ללא כוונות. ובודאי לא אצל גיבלי. גיבלי הוא סיפוס
מחשבן. בשביל מה הוא שלח את אשתו לפאריס?

הוא ניזכר בפגישה האחרונה במסעדה בפאריס. היא
היתה נתמדה אליו. כמו בשבועות הראשונים של נשור
איהם. כאילו היה איכפת לה שהוא יוצא בשליחות מסור-
כנת. היא ולא ריחה * התחרו ביניהם בדבריינועם.

בשביל מה הביא אותה איהל לפאריס? הרי ידע
שהם נפרדו. גם ג'יבלי (ג'ורג') ידע זאת היטב. ובכל
זאת, דווקא גיבלי שלח אותה. בשביל מה?

השאלה המרידה את רוכרס. מגיל ילדות התרגל
לחפש את הכוונה הנסתרת במעשי הוולת. אין מעשים
ללא כוונות. ובודאי לא אצל גיבלי. גיבלי הוא סיפוס
מחשבן. בשביל מה הוא שלח את אשתו לפאריס?

יצחק הסתכל, תוך שניות התלקחה האש באולם הדואר

החדרנית שוב נגעה במיקרה בידו. הפעם תפס את
זרועה.

"אבל חוודג'ה פראנק!" היא מחתה, אבל לא משכה
את זרועה מיידו.

הוא שם יד סביב מותנה.
הנה זה בא, חשבה היא. בדיוק כמו שתיארתי לי.

זה נורא רומנטי. בדיוק כמו בסרט האחרון. סערת ה-
תשוקות. חבל שהמוסיקה ברדיו נפסקה בדיוק עכשיו.
האם אתן לו לנשק אותי, או שזה עוד מוקדם מדי?

הוא יכול לחשוב שאני מופקרת. שנותנת לכל אחד.
רוברט משך אותה אל הספה, אחז בשערותיה השופ-
עות. קירב את שפתיו אל פיה. היא התנגדה קצת. אבל
לא יותר מדי.

הרדיו פיטפט. נמאס לו לשמוע את פינת עקרת-
ה"רוברט" הוא שמו שהוזכר במישפט קאהיר. שמו
האמיתי של "האדס השלישי" עדיין לא ניתן לפירסום.
** שמו האמיתי של "קצין המילואים", כפי שנקרא
בפרשה, עדיין לא ניתן לפירסום.

שלו. מבט חשקני. פטמה ידעה מה זה מבט חשקני. כי
קראה הרבה ספרי-כיס, וראתה הרבה סרטים אמריקאיים.
גם סרטים בהם חדרניות קטנות בבתי-מלון נישאות ל-
אורחים עשירים. שהתאהבו בהן ולקחו אותן לקאלי-
פורניה.

"האם האדון מבין עברית (יוונית)?" שאלה באנגלית
רצועה, כדי לפתוח בשיחה.

"עברית? לא. מדוע?" התשובה השתהתה קמעה,
כאילו התקשה להבין את האנגלית שלה.

"מפני שהאדון מאזין לרדיו ישראל".
"הו, עברית? צחק, צחק עליו וגלוי-לב. "ואני
חשבת שזה ערבית" (תורכית)!"

גם פטמה צחקה, אבל היא נעלבה קצת. היא ידעה
שהישראלים הם הלאת המין האנושי. הנה, בפלמטין
(בקפריסין) הם פותחים בכידונים את הבטן של נשים
ערביות הרות. וזורקים תינוקות מן הגגות. להנאתם. זה
כתוב אפילו בעיתונים.

אבל הצחוק של מר פראנק מדבק. פטמה נאלצה
לצחוק, בעל כורחה. הוא כליךך עליו. מר פראנק זה.
אילו התאהב בה, הית בטח לוקח אותה למסעדה הכי